

УДК 316.35

В. Е. Шедяков
доктор социологических наук, кандидат экономических наук, доцент,
независимый исследователь

РЕСУРСНЫЙ ДИАПАЗОН ИНФОРМАЦИОННОГО ВЗАИМОДЕЙСТВИЯ: СТРАТЕГИЧЕСКИЕ КОММУНИКАЦИИ ОБЩЕСТВА СКВОЗЬ ПРИЗМУ ДРЕЙФА ГУМАНИЗМА

Эффективность подготовки и проведения информационного взаимодействия существенно зависит от эпохи, целей и возможностей. Однако научная рефлексия совокупности характерных обстоятельств формирования, передачи, обработки и распространения информации заметно отстаёт от исторических вызовов нашего времени, ведущих потребностей практики. В частности, одним из ведущих определений времени тотальной информатизации общественного развития ойкумены не даром стала его характеристика именно как информационной эры. Вместе с тем, сохраняя многие позитивные и негативные приобретения прошлого и сочетая включённость в тенденции прошлого, настоящего и будущего, доверие к информации и её носителям заметно ослабевает.

Международное восприятие разнообразных аспектов социокультурного уровня информационного воздействия испытало на себе воздействие работ У. Троттера «Стадные инстинкты в дни мира и войны», «Инстинкты толпы во время мира и войны», Э. Бернейса «Кристаллизация общественного мнения», «Манипуляция общественным сознанием: как и почему», «Инженерия согласия» и «Пропаганда», Г. Лебона «Психология народов и масс», М. Конвея «Толпа времен войны и мира», Э. Мартина «Поведение толпы», Б. Эльтинге «Психология войны», а также Дж. Арквиллы и Д. Ронфельда, А. Эдмюллера и Т. Вивльгельма, Б. Гарта, С. Каннингема, Э. Кассирера, Х. Кепплингера, М. Кунцика, Х. Лассвела, В. Липмана, Э. Люттвака, Э. Ноэль-Нойман, Р. Мак-Чесни, С. Московичи, Дж. Ная, В. Фаркаша, Э. Фромма, Дж. Шарпа, Г. Шиллера и др. В формирование отечественной традиции внесли свой вклад исследования Т. Аничкиной, А. и Е. Аулиных, А. Белоусова, В. Березина, В. Большакова, С. Бухарина, Н. Вакуровой, Н. Волковского, К. Гаджиева, В. Гладышева-Лядова, С. Гриняева, Д. Гусева, Е. Доценко, С. Дятлова, А. Елякова, С. Кара-Мурзы, А. Кольева, М. Коротковой, И. Кузнецова, В. Липкана, А. Манойло, А. Марунченко, О. Матвейчева, И. Мелюхина, Н. Модина, М. Назарова, И. Панарина, В. Пантелеева, С. Паршина, Н. Пелагеша, Н. Семечкина, О. Судоргина, С. Ткаченко, В. Хозикова; Э. Цветкова, В. Цыганова, В. Шейнова и др. Различные стороны имиджологии и политических коммуникаций с успехом рассматривались рядом ученых, среди которых С. Блэк, Д. Гавра, Н. Головатый, А. Горбушкин, Г. Дилигенский, Ф. Ильясов, В. Дубов, И. Иванов, Э. Кассирер, А. Киселев, В. Королько, Л. Лаптев, Д. Ольшанский, А. Цуладзе и пр.

Каждая эпоха накладывает свои черты на общественные процессы и их восприятие, в частности, предоставляя новые возможности для футуродиагностики, создавая новые угрозы и смещая акценты. У всякого времени свои герои, различающиеся конкретно-исторические условия востребуют разные черты характера. Между тем, ближайшие годы могут стать решающими в определении архитектоники и вектора трансформаций посткризисного мира, когда в обострившейся стратегической конкуренции культурно-цивилизационных миров определится «удельный вес» и «место» каждого из них, качество жизни людей в нём. Причём определяющим фактором может стать успех участия в информационной конкуренции. Таким образом, задачи гуманизации объединяют возможности и условия как прогресса ойкумены, так и её сохранения / выживания, а для их решения кардинальным становится качество информационного пространства и характера информационных воздействий. С учётом этого целью материала есть анализ стратегических общественных

коммуникаций осуществления информационных воздействий при необходимости и возможности очеловечивания социальных отношений.

Стратегическими становятся общественные коммуникации, связанные с критично социально важной информацией. В этом случае Public Relations (PR, связи с общественностью), а также Government Relations (GR, связи с органами государственной власти) есть важной составляющей развития организационной структуры, фактором общественного и индивидуального выбора [1–5]. Одновременно диапазон эффективных решений в сфере PR- и GR-коммуникаций различается для задач системного уровня и во время осуществления контркризисных мер. На передний план системных трансформаций реальности постматериального мира выходит духовно-информационная мотивация жизни, нарастает значение морально-нравственных ориентиров и научно-интеллектуальной активности в осуществлении деятельности. Длительная эра приоритета гонки за уровнем удовлетворения материальных потребностей на базе простого труда уже зримо выявила свои пределы, связанные с неравномерностью концентрации возможностей и угрозами всей планетарной экосистеме. Между тем, в социальном смысле поколение – это единица изменения традиций. Если люди говорят по-разному и о разном – это значит, что смена поколений произошла. Поскольку время перехода к новой эре совпало с доминированием англосаксов, глобально навязано было их миропонимание. В частности, в их правовой и политико-административной системах исторически особое значение приобрела образность как средство информационного воздействия, помогающее эмоционально перетянуть на свою сторону вопреки логико-рациональному академизму традиции доказательств в странах континентальной Европы. Так, например, по известному утверждению, при выборах, «когда в Америке пожимают руки, в Европе пожимают плечами; но голосуют-то в Америке».

Причём в процессе форсированного осуществления сдвигов парадигмального уровня при осуществлении контркризисного регулирования в условиях, близких к состоянию институциональной неопределённости, приходится тем более ориентироваться, с одной стороны, на ценностно-смысловые комплексы своего культурно-цивилизационного мира (которые, реализуясь в формах традиций, обычаев, укладов, обеспечивают воспроизводство и развитие экономики и общества в целом), с другой – на общую логику исторического процесса и конкретные особенности (свой, своего положения и своих целей). При этом заведомая ресурсно-методологическая плюральность постсовременности (от постмодерной культуры до постиндустриальных отношений, включая духовное производство) предполагает преодоление обязательности и доминантности канонов и штампов. Соответственно, нужно осовременивание, модернизация, но они отнюдь не обречены проходить в формах и моделях, свойственных вестернизации, тем более – в «догоняющих» вариациях. Из моделей жизнеустройства и развития конкретный культурно-цивилизационный мир может создать свою конкретику, оптимальную именно для его условий и подходов соответственно как глубинным пластам своих ценностно-смысловых комплексов, так и динамике трансформации. Повышение эффективности при использовании виртуальной реальности предполагает усиление внимания к сформированным социокультурным традициям, развитию вокруг них и на их основе культурно-цивилизационных миров. Создание соответствующих общественных

условий предполагає становлення соціальної кооперації, якість якої визначається рівнем взаємного довіри та характером соціальної відповідальності суб'єктів в обществі. Довірає же виникає від сприйняття положення в обществі як справедливого, в частині, адекватних епохі механізмів втілення ідеалів свободи та солідарності, соціального рівності та правового рівноправ'я. Економічне сприяття справедливості динамічно. Скажемо, очевидно, що при рабовладдінні положення раба як мислячого оруддя сприймалося як нормативне. Так же уходить в минуле і нормативність ефективності тейлоризма / фордизма. Змінюється світ – трансформуються суб'єкт історичного процесу та структура впливу на нього. Ідея соціального розвитку включає визнання того факта, що в резонансі його параметрів змінюються актуальні поля, наростаючі на фундаментальному базисі культурно-цивілізаційного світу. В історії подвижна роль насильства та традицій, прогресу та регресу, еволюції та революції, конкуренції та партнерства в обособленні становлення та розвитку світів.

Попити насильствено змусити общество кардинально змінитися ведуть до підвищенню непродуктивних витрат ресурсів (включаючи людський ресурс). Результати їх надаються неефективними і часто змінюються в ході подальших соціальних трансформацій. Натомість, ефективним шляхом здійснення змін стає напрямлення, пов'язане з підтримкою перспективних форм розвитку для укоренення ціннісно-смыслових комплексів, базуючихся на них підходах, виходячих на передній план як в моменти сконцентрованих змін, так і з посиленням тенденцій постмодерну, в частині – постсучасністю соціальних відносин та постглобалізмом політичного світобудови [6–12]. Відношення централізованих та центростремітельних тенденцій змінюються. Глобалізація нав'язувала штампи як потужне зброю конкурентного забезпечення успіху. Постглобальний світ потребує диференціації як засвоєння виживання та розвитку. Культуриворітання своєобразя стає умовою забезпечення соціального згоди та економічного процвітання. При цьому ні одна система цінностей в часі постмодерну вже не може розглядатися як єдиний можливий для всього людства. Поліструктура міжнародних зв'язей, заснована на вироблених та взаємодіючих нормативах відносин (а взагалі не блок ідентичних атомів-елементів), визначає вид постмодерної дійсності. В цьому контексті саме поняття розвитку потребує оновлення: крім стабільного та збалансованого економічного зростання, воно повинно орієнтуватися на такі гуманістичні цінності, як солідарність, свобода вибору, терпимість та взаємоповага. В умовах постглобалізму потребує опору культурно-цивілізаційного світу на свої власні сили, для чого потребує збереження та розвитку продуктивних сил на основі своїх базових ціннісно-смыслових комплексів: реалізація та розкриття одареності кожного, підвищення рівня знання та розумної активності. Якщо для більшості культурно-цивілізаційних світів їх базові ціннісно-смыслові комплекси вже склалися і тепер випробовуються на міцність сучасними процесами, то для України активно йде їх доформування.

Таким чином, при формуванні постінформаційної соціальної середовища задачі соціально-економічних трансформацій зникають з підйомом рівня свідомості обществи: соціальної психології та ідеології, раціональної та емоційної культури обществи. Відношення власне людського, священного та звіриного початку в окремому індивіді та в соціальному бутті всього культурно-цивілізаційного світу різні. Вектор подвижності цього балансу формують різні пріоритети. Звірине початок викликає ситість. Людське – справедливою в забезпеченні реалізації ідеалів свободи, рівності та братства. Шлях реформ – це напрямлення зміцнення власне людського початку в обществі, відповідно-

но – очеловечивання соціальної життя, гуманізації соціально-політичних та соціально-економічних відносин [13–17]. Так, відносно неформальні структури, а якість життя та можливості творчості визначають прогрес країни, а нові горизонти розвитку відкриваються там, де соціальне устроєння максимально сприяє реалізації творчого потенціалу кожного. Тільки способні до свідомого критичного осмислення діяльності особистості можуть успішно протистояти шаблонам та стереотипам глобальних СМІ, натиску зовнішніх для цивілізації технотруктур. Відповідно, країни, які демонстрували високі досягнення в усіх областях соціального згоди, як правило, основою були на широкому об'єднанні зусиль різних шарів населення на завданнях громадянського згоди та досягнення згоди соціального устроєння. Гуманність, людськість закономірно пріоритетніші будь-яких доктрин: основний регулятор – закон «не мейшай». І в цьому напрямленні розв'язується основна проблема постмодерну: якщо аутсайдерство – це норма з необмеженим діапазоном моделей соціогенезу, а взагалі не відставання на загальному (єдиному для всіх) шляху, то люмпени, маргінали (люди та країни) мають право на власний вибір – поки не спробують на вибір інших.

При цьому на мікроуровні гуманізації соціально-інформаційні відношення все більше орієнтують на рішення проблем на основі розвитку здібностей та обробки інформації. Ролі формуються в історичному процесі, де присутствує широкий діапазон неординарних завдань, немає постійності процедур. Визначаюче місце в відносинах належить ролевим сетям, які обширні та динамічні, а характер, довжина та місце проявлення ролей змінюються, ступінь взаємодії висока. Відповідно, актуалізується потреба в раніше казавшихся «чрезмерними», «зайлими» знаннях та досвіді для поведінки в нестандартних випадках, при обов'язкових ротациях та освоєнні нової техніки. В цій ситуації саме збереження застарілої моделі соціальних відносин в сфері інформаційного обміну, прегради до зародження їх нових форм та сприяють упадку структур. Відносно традиційних структур, перевантаження від інформаційного шуму, невдач ієрархій в світі відбувається перехід від пірамідальних до мережових форм соціально-інформаційної організації.

Так, комунікують (і здійснюють взаємне інформаційне вплив) структури та натуральні, і товарно-ринкові, і постринкові сектори. При цьому відзначаються риси організацій: традиційних (в своїй основі – ремісничих), раціонально-бюрократических (механічесеских, формалізованих, ієрархічесеских), раціонально-інноваційних (перехідного типу, який поєднує риси механічесеских та органічесеских), інноваційно-синергетических (органічесеских, які відповідають вимогам розвитку та використання комплексів суттєвих сил кожного учасника соціально-інформаційних відносин). Категорія соціальної мережі як раз і орієнтує на вивчення не тільки (і не стільки) окремих комунікацій, скільки їх мереж на підприємстві. Різні форми відносин задають мережі, відмінні навіть при ідентичному наборі соціально-інформаційних функцій та завдань. Мережі відображають зв'язки реальні та мнимі, комунікації ціннісні та інвалідні. Відповідно, різноманітність постмодернізації підтримується в інформаційній сфері такими процесами, як виникнення поліпрофесійних організацій нового типу, перетворення деяких колишніх раціонально-бюрократических в перехідні раціонально-інноваційні, розщеплення перехідних раціонально-інноваційних структур на менші з інноваційно-синергетическим характером, формування більшого числа порівняльно невеликих венчурних компаній, виникнення маси нових малих високотехнологічних структур. Їх стратегічне партнерство складається за закономірностями не жорстких ієрархій традиціоналізму

или рынков модерна, а новых социальных сетей и ориентирует на новые управленческие технологии, а также эклектику сочетаний некоторых из них в управленческих композициях согласно принципам «кибернетики второго порядка». Соответственно, особенно содержательным становится использование персональных сетей индивидов и статусных качеств людей, занимающих структурно эквивалентные позиции. Социальная среда информационных воздействий включает разнообразные «клики» – подсистемы, составляющие которых взаимодействуют между собой сильнее, чем с другими членами общности. Так появляется возможность идентифицировать блоки (статусы, позиции) и отношения между ними, а следовательно – социальную структуру общности, формализовав на этой основе представления о статусах общности и ролях (динамических характеристиках статусов). Многие аспекты поведения полезно при этом анализировать с позиций и коммуникаций, и атрибутов. Структурная природа общности не отрицает возможностей атрибутивного изучения: именно относительная устойчивость структуры задает стабильность атрибутивных рис. Самореализация ценностно-смысловых комплексов культурно-цивилизационных миров в системе мировоззрения, традиций, обычаев и т.п. обеспечивает рассмотрение социальной формы как детерминанты субстанции социально-информационного процесса, в единстве сетей непосредственно наблюдаемых, прошлых и будущих отношений. Структурное положение в сети отношений выступает критерием выбора. Для разграничения функционально-атрибутивных и системно-целостных специфик социально-информационных отношений следует коррелировать атрибутивное и структурное видения объекта.

Итак, формируются основы растущей роли информационных взаимодействий как в гуманизации общественных отношений социальных систем и бессистемных целостностей, так и в обеспечении задачи навязать свои убеждения при помощи комплекса управленческих воздействий (в частности, механизмами «мягкой власти»). Усиление тенденций постмодерна в медийном пространстве для моделей жизнедеятельности и развития означает, в том числе, ориентацию ресурсных баз и методологий на обеспечение соборности и достижение общественной эффективности в социально-экономической среде не системы, а целостности – с комплексом присущих ей особенных характеристик. Кроме того, значительный прирост возможностей происходит при упорядочении хаоса в зонах активной культурной диффузии, что повышает требования к уровню управленческо-организационных отношений. И если ранее культура (художественная, научная, организационно-управленческая и проч.) создавалась для строго определённого круга, то нравственный вызов постмодерна – это культура для всех, культура полилога, культура соприкосновения с чужими, когда каждый неожиданно для него может оказаться в ситуации контакта / взаимодействия с любым, даже самым странным социальным контрагентом, и приходится защищать то, что ранее казалось неотъемлемым, естественным, стабильным. В этой ситуации исчезает понятие периферийной культуры – они равноценны и равноправны. Усиливаются процессы соизмерения друг с другом внешне противоположных подходов, на смену чистым формам (в частности, мифологам) и образам приходят превращённые (преобразованные), вобравшие в себя элементы чужой истории и гибко отражающие черты носителей. Соответственно, объективно усиливаются основания для запроса на постсовременную логику трактовки мультикультурализма и культурно-социальной интеграции групп как аспектов равноправного взаимодействия и взаимной терпимости, заключающихся в защите существования и коэволюции разнообразных культур при их проникновении, обогащении и развитии на принципах, признаваемых справедливыми. Это повышает значение как диалектики социального и индивидуального уровней медийного воздействия, так и ценностно-смыслового основания жизнедеятельности каждого из культурно-цивилизационных миров.

Соответственно, важно не только то, что преподнесут, но и кто, как. Движение коммуникации от модели «один к одному» (классический вариант) к «один ко многим» (масс-медиа) и «многие со многими» (новые медиа) дополняется переходом от внетекстовых форм общения в первобытном обществе (наскальные рисунки, пещерные изображения и проч.) к устным текстам, текстам письменным, радио- и телеобращениям, а также интернет-общению – с возвратом к смайликовым (опять внетекстовым) формам. Постмодерные ресурсы коммуникации не только предоставляют мощный уравнивающий ресурс, но и существенно дифференцируют возможность доступа к ним. Притом видимость повсеместного доминирования демократических форм и процедур усиливает внимание не только к индивидуальной, но и к социальной психологии воздействия для создания и поддержания вектора толпо-элитарных подвижек.

Присущая постсовременному состоянию общественной среды сумятица смыслов, мгновенное устаревание знаний и любой (природной или социальной) обстановки и среды жизнедеятельности, отсутствие прочной основы в цикличности процессов, – всё это требует умения полагаться на самого себя, готовности к любым возможным переменам, отсутствия сервильности и подобострастия. Однако то, какой именно стороной обернутся эти множественные отличия, часто зависит от применяемых информационных и телекоммуникационных технологий. Отсюда дополнительные требования к вычленению из «информационного шума» существенных для анализа и принятия решений сведений, а также к качеству коммуникаций. Украина остро нуждается в соответствующей трансформации, постмодернизации своих систем работы с информацией. Именно создание передовой информационной инфраструктуры может стать одним из спусковых крючков для запуска сценариев реального перевода общества и экономики на инновационно-венчурный путь развития и проведения комплексной и последовательной модернизации страны.

Создание привлекательных условий жизни населения и благоприятных предпосылок для творчества каждого есть целью и условием долговременного эндогенного социально-экономического развития при формировании умного общества. При этом важнейшим показателем состоятельности культурно-цивилизационного мира является его способность обеспечить основные права и свободы граждан, человечность условий их жизни, а его прогрессивности – возможность развития и реализации всей разносторонней творческой одарённости населения. Содержание социальной жизни, стратегия и тактика проведения трансформаций существенно зависят от духовной составляющей, готовности граждан мобилизовать свои творческие способности, напряженно работать «на грани» всех своих сил с полной преданностью делу. В частности, как известно, то, что в одном культурно-цивилизационном пространстве рассматривается обществом в качестве добровольной ответственности его членов для поддержания порядка и достижения общего блага, в другом – может стать и правовой обязанностью, тщательно регламентируемой законом.

По нашему мнению, оптимизацию дальнейшего исследования в данной сфере можно ожидать при осуществлении углублённого анализа особенностей эффективного социального управления во время сконцентрированных общественных трансформаций.

Литература

1. Абдеев Р.Ф. Философия информационной цивилизации / Р.Ф. Абдеев. – М. : ВЛАДОС, 1994. – 336 с.
2. Кастельс М. Информационные технологии, глобализация и социальное развитие / М. Кастельс // ОЙКУМЕНА. Альманах сравнительных исследований политических институтов, социально-экономических систем и цивилизаций. – 2004. – Вып. 2. – С. 17–32.
3. Доти Д. Паблицити и паблик рилейшнз / Д. Доти. – М. : Филить, 1988. – 283 с.
4. Шедяков В.Е. Public Relations информационной эры: использование постсовременных социально-политических коммуникаций / В.Е. Шедяков // Наукові праці. – 2015. – № 246. – Т. 258. – С. 14–21.

5. Шедяков В.Є. Ресурсний потенціал методології: пар в соціальному просторі / В.Є. Шедяков // Розбудова іміджу інститутів сектору безпеки України: *viribus unitis*. – К. – Женева – Луганськ : Янтар, 2013. – С. 76–117.

6. Newman R. The evolution of Media Effects Theory: A Six-Stage Model of Cumulative Research / R. Newman, L. Guggenheim // *Communication Theory*. – 2011. – № 21. – P. 169–196.

7. Назаров М.М. Массовая коммуникация и общество. Введение в теорию исследования / М.М. Назаров. – М. : Аванти плюс, 2003. – 428 с.

8. Соловьёв А.И. Политическая коммуникация: к проблеме теоретической идентификации / А.И. Соловьёв // *Политические исследования*. – 2002. – № 3. – С. 5–18.

9. Васильева Л.В. Роль и функции СМИ в современном обществе / Л.В. Васильева [Электронный ресурс]. – Режим доступа : http://www.amursu.ru/attachments/article/9533/N50_20.pdf.

10. Стратегические коммуникации. Манипуляция сознанием [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://www.ukr.co.at.htm>.

11. Фонд стратегической культуры [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://www.fondsk.ru>.

12. Шедяков В.Є. Використання діапазону можливостей інформаційного простору при створенні умов переходу до нового Модерну / В.Є. Шедяков // *Вісник Одеського національного університету. Серія «Соціологія і політичні науки»*. – 2011. – Т. 16. – Вип. 10. – С. 119–129.

13. Шедяков В.Є. Геостратегія сорозвитку: ціннісно-сміслові комплекси як основа взаємодій культурно-цивілізаційних світів / В.Є. Шедяков // *Вісник Дніпропетровського університету. Серія «Філософія. Соціологія. Політологія»*. – 2015. – № 2. – С. 217–229.

14. Шедяков В.Є. Гуманізм як пріоритет соціально відповідального поведіння / В.Є. Шедяков // *Actual questions and problems of development of social sciences: Proceedings of the International Scientific-Practical Conference «Current issues and problems of social sciences»*. – Kielce, Republic of Poland, June 28–30, 2016. – P. 89–92.

15. Шедяков В.Є. Состояние и динамика человеческого капитала – показатель качества правительственного курса и фактор конкуренции между культурно-цивилизационными мирами / В.Є. Шедяков // *Modernization of socio-economic systems: the new economic conditions: Proceedings of the International Scientific Conference*. – State University of Jan Kochanowski, Department for Entrepreneurship and Innovation. – Kielce, Republic of Poland, September 28, 2016. – Part II. – P. 111–113.

13. Шедяков В.Є. Социальная ответственность как условие продуктивной основы гармонии интересов / В.Є. Шедяков // *Economy and Society: modern foundation for human development: Proceedings of the International Scientific Conference*. – Leipzig University, Faculty of Economics and Management Science. – Leipzig, Germany, October 31, 2016. – Part II. – P. 66–68.

16. Шедяков В.Є. Стратегічна культура проведення трансформацій: можливості та загрози / В.Є. Шедяков // *Розвиток*

економіки України під впливом економічних, соціальних, технологічних та екологічних трендів / за ред. М.С. Пашкевич, Ж.К. Нестеренко ; М-во освіти і науки України, Запор. нац. техн. ун-т, Нац. гірн. ун-т. – Д. : НГУ, 2015. – С. 30–41.

17. Шедяков В.Є. Управление стратегическими трансформациями: возможности и ограничения / В.Є. Шедяков // *Economy without borders: Integration, Innovation, Cross-border cooperation: Proceedings of the International Scientific Conference*. – Vytautas Magnus University, Faculty of Economics and Management. – Kaunas, Lithuania : Baltija Publishing, August 26, 2016. – P. 246–248.

Анотація

Шедяков В. Є. Ресурсний діапазон інформаційного взаємодіяння: стратегічні комунікації общества сквозь призму дрейфа гуманізму. – Стаття.

В глобальному масштабі ойкумена створила передумовки для кардинальної гуманізації суспільних відносин. Нарощування технотронної потужності превращає гуманізацію в корінний вопрос виживання. Тенденції формування постінформаційного і постглобального общества змінюють вимоги до стратегічних комунікацій і акцентують значення упорядочення інформаційного взаємодіяння і створення постсучасної інформаційної інфраструктури.

Ключевые слова: гуманізм, постглобалізм, постсучасність, стратегічні комунікації, інформаційне взаємодіяння.

Анотація

Шедяков В. Є. Ресурсний діапазон інформаційної взаємодіяння: стратегічні комунікації суспільства крізь призму дрейфу гуманізму. – Стаття.

У глобальному масштабі ойкумена створила передумовки для кардинальної гуманізації суспільних відносин. Нарощування технотронної потужності превращає гуманізацію у корінний питання виживання. Тенденції формування постінформаційного і постглобального суспільства змінюють вимоги до стратегічних комунікацій і акцентують значення упорядкування інформаційної взаємодіяння та створення постсучасної інформаційної інфраструктури.

Ключові слова: гуманізм, постглобалізм, постсучасність, стратегічні комунікації, інформаційна взаємодія.

Summary

Shedyakov V. E. Resource range of information interaction: strategic communications of society through the prism of humanism' drift. – Article.

On a global scale oecumene is created preconditions for cardinal humanization of social relations. Technetronic power's capacity growing turns humanization in the fundamental question of survival. Trends of the formation of the Post-Global and Post-Informational society are changing requirements for strategic communications and emphasize the importance of ordering of information interaction and the creation of post-modern information infrastructure.

Key words: humanism, postglobalism, postmodernity, strategic communications, information interaction.